

Arrest

nr. 124 092 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X mei 2014 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Vincent NEERINCKX die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Ten aanzien van verzoekers werd, elk wat hun betreft, op 9 mei 2014 een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid

Het uiterst dringend karakter wordt door de verwerende partij ter terechtzitting niet betwist.

De verzoekers zijn van hun vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. Ze maken aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekers voeren aan dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen (bijlage 13septies) dd. 9 mei 2014 in samenhang met de beslissingen dd. 15 januari 2013 (bijlage 13sexies) waarbij hen een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, tot gevolg heeft dat het voor verzoekers onmogelijk wordt om tot 20 januari 2016 hun zoon, kleinkinderen en schoondochter te bezoeken.

Verzoekers voeren daarbij aan dat het voor hun kinderen veel moeilijker is om naar Armenië terug te keren om hun ouders te bezoeken aangezien de zoon en zijn echtgenote werken, de kinderen naar school gaan, verzoekers niet over voldoende huisvesting beschikken om familiebezoek te ontvangen, en het voor hun zoon en diens echtgenote onmogelijk is om gedurende drie maanden in Armenië te verblijven.

De Raad stelt vooreerst vast dat, voor zover het aangevoerde nadeel betrekking heeft op het inreisverbod, deze beslissing los staat van de huidige vordering en dat verzoekers op 29 januari 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring indienden hiertegen. In het arrest 124 091 van 16 mei 2014 oordeelde de Raad dat verzoekers geen elementen aanvoeren waaruit blijkt dat een gewone schorsing te laat zou komen om het nadeel dat wordt ondergaan door het inreisverbod, te verhelpen.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen gezin vormen met hun kinderen en kleinkinderen.

Waar verzoekers aanvoeren dat het voor hun zoon en zijn gezin onmogelijk zou zijn hen te komen bezoeken in Armenië, ziet de Raad niet in waarom het feit dat dit dient te gebeuren in de normale vakantieperiodes voor werkenden en schoolgaande kinderen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou zijn. Ook het feit dat hun huisvesting niet ruim genoeg zou zijn, verhindert niet dat hun familie hen zou bezoeken en daarbij zou gebruikmaken van andere accommodaties, zoals hotel of camping. Met betrekking tot het feit dat een dergelijk bezoek minder dan drie maanden mag duren, omwille van de Armeense verblijfwetgeving, ziet de Raad hoegenaamd niet in hoe dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou vormen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3. Aangezien niet voldaan is aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. MONSIEURS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. MONSIEURS

C. VERHAERT